

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centans paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA MANDONGUILLA

A cosa comensa á anar que ni ab corriolas.

Los monárquichs y dinástichs han volgut fer una concentració tant colossal d' elements tant heterogéneos, que avuy la sustancia fermenta ja, y al millor dia haurán de llenarla per haverse tornat agre.

La química política ha inventat moltes fórmulas per cambiar als polítichs de color; pero fins are no n' ha inventat cap per introduhir un contingut molt gros dintre de un continent molt xich. Si en una bota de barraló s' empenyan á ficarhi una carga de ví, aquest ha de vessarse y se 'n perdrán tres quartas parts.

La taula avuy es estreta per tants convidats, y 'ls que hi seuhén hi están tant entatxonats, que duplo que pugan menjar. Espérinse una mica y ja veurán com tot s' acaba á cops de cotze. ¡Oh, y cuidado que no 's volqui la taula y no 's trenqui la vagilla!

En prova d' aixó, passém revista.

¿Per ahont comensarém, per la dreta ó per l' esquerra?

Tant se val: comensém per l' esquerra.

Vuit dias endarrera 'ls esquerrans no estavan per romansos. ¿Seduhirlos á n' ells? Ni per totes las minas del Perú plegavan la bandera democrática; ni per tot lo tarró del presupuesto abandonavan un sol dels seus principis.

Lo general Bermúdez Reina era un dels campeons més famosos de la intransigencia, partidari acérrim de no acceptar res de 'n Sagasta.

Y mirinse'l: á horas d' are ja 'l tenen sub-secretari del ministeri de la Guerra.

En Sagasta sembla que ha sumat. Pero... ¿y l' esquerra? En quant á l' esquerra resta. Perque 'ls esquerrans que s' han quedat en terra, están que no hi veuhén de cap ull, y diuhén que aixó no es formal, qu' es una mala partida, y que no hi ha home que ho soporti.

Aquí tenen donchs un partit dinástich partit pèl mitj.

¿Y la fusió?

Deixém apart als infelissos que ja 's papavan un bon empleu, y que s' han quedat tant desamparats com quan governava en Cánovas. Tristas moléculas fusionistas, á tals temps hem arribat, que al presupuesto no hi cab ni una molécula més.

Deixémnos de xanguets y aném als peixos grossos. Apenas ha ingressat lo general Bermudez Reina en la subsecretaria del ministeri de la Guerra, tot desseguít han arrufat lo nas dos peixos grossos; per un costat en Salamanca; per altre costat en Martínez Cam-

pos... Dos tiburons capassos de menjarse á la fusió sense treureli la moca.

Y are tot just comensém. Perque després vindrá alló d' encararse 'ls uns y 'ls altres ab en Sagasta y de reptarlo per si camina massa endevant ó per si 's queda massa endarrera, y 'l resultat inevitable, será l' anulació del partit fusionista.

¡Ja 'n tenim dos de partits!

Aném al tercer: lo partit conservador. Aquest si que ja no hi ha ningú que 'l centri, ni aygua-cuyt prou fort per encolarlo.

Entre 'n Cánovas y en Romero Robledo hi ha un abisme d' odi y de despreci. Tots dos pretenen empuñar la bandera conservadora, y la veritat es que tots dos l' empuñan. No n' hi havia prou ab que fós una bandera bruta y tacada; han hagut d' esquinsarla pèl mitj y quedarse cada hu ab un tros.

En Cánovas s' arrima á n' en Sagasta... ¡Pobre Sagasta! No li faltava més que l' amistad d' un guerxo.

¿Y en Romero Robledo?

¡Oh, aquest ay, ho diu ben clar!

—A nou reynat, partits nous. L' esquerra desapareixerá. (Donemla per desaparecudá); desapareixerá 'l fusionisme (donemlo també per desaparecut); los elements democrátichs que avuy van ab en Sagasta, constituhirán lo partit liberal de la nova monarquia; (ja ho veurém), mentres que 'ls elements més templats, com los antichs centralistas, formarán ab mí 'l partit conservador.

Tals son los pronóstichs del ex-pollo de Antequera. Pero per realisarse es necessari que tot quedi dividit, esmicolat, trinxat.

Trinxar, trinxar... aquesta es avuy la feyna dels dinástichs.

En tant lo partit republicá exclama:

—Trinxéu, trinxéu enhorabona, que aixís es com se fan las mandonguillas... y lo qu' es la concentració dinástica feta de aquesta manera, es una mandonguilla que ja me la menjo.

Y tota la gent que pensa diu lo mateix:

—En efecte noy... y are si queno has de fer més que obrir la boca.

P. K.

CORRESPONDENCIA EXTRANJERA

Xauza-borda, 11 Desembre 1885.

ARRISSIM Director: Lo telégrafo ja li haurá anunciat lo gran aconteixement que ha ocorregut en aquest pais.

Quan ningú s' ho esperava, quan tots créyam que gosava de perfecta salut, (á Dios gracias), cataplúm, lo rey s' ha mort.

Renuncio á relatarli l' efecte que la noticia ha causat per aquestas terras. No ha passat res absolutament. Vivim ni més ni menos que avants de succehir la cosa,

lo qual, segons m' ha contat un que hasta sab fer par-nóstrichs, es molt significatiu.

Fins després d' alguns dias, quan la gent ha comensat á reflexionar, no 'ns hém adonat de la qua que aixó podia portar al darrera.

Ara ja hi ha maliciosos que fan castells enlayre, y diuhén que 'l pervenir es negre, ó no se de quin color, y hasta asseguran que 'l clero se 'n picará 'l cap.

Jo ignoro perque ho diuhén tot aixó: l' únich que li diré es que al devant de casa s' hi está un sacerdot, y devegadas l' atrapo netejant un trabuch bastant presentable.

La camarilla que manejava las peras ha deixat lo mando, y ara ha pujat un tal Llagasta, qu' encara que no tingui quartos, cubrirá facilmente totes las sevas obligacions, perque es un indio que ab la cara ja paga.

Los cayguts, no cal dirho, s' están disputant qu' es un gust; com los jugadors de cartas que, quan perden, renyan al company, dihentli que si hagués firat la sota ó l' as ó lo que sigui, no haurian perdut la partida.

En fi, que 'ls desempleats diu que se 'n pensan algunas de bonas, perque es alló que canta 'l ditxo: qui no tè pa, molts se 'n pensa. Lo que será no tardarém á saberho. Interinament, alguns se n' han anat ab en Llagasta.

No faltan personas mal intencionadas que, á truco de perturbar la digestió del gòbern, fan corre la veu de que ell y en Cánovas—lo que ha anat de nassos,—son llops de una mateixa camada, y que s' entenen y ballan sols.

Alá 'm guardi de afirmarho, perque jo no m' embo-lico; ni de negarho... perque es veritat.

Apart de tot aixó, la nova situació treballa desesperadament. Fa no més deu dias que ha pujat, y casi bé ja ha colcat á tots los amichs. Es veritat que n' hi ha alguns sense puesto; pero ara aviat s' inventarán uns quants empleos més, y aixís tothom quedarà content.

Los partits avansats que, naturalment, no teneu entranyas, s' están mirant los toros desde la barrera, ab la pia creencia de que ara si, que va de veras.

Se parla de aproximacions, de llassos, de inteligencias... Pero vosté no 'n fassí cas. Aquí no hi ha més inteligencias qu' en Cánovas y en Llagasta y altres tres ó quatre indios de casas bonas.

En Didal, un dels que en la última situació s' havia distingit sempre pèl seu modo especial de dir disbarats, ha desaparecut del mapa, sense que ningú l' hagi vist passar.

Uns diuhén qu' es á Fransa tocant l' orga; altres opinan qu' está amagat en un convent de frares. Lo últim me sembla inverossimil: si diguessin de monjas, encara...

Pèl demès, no 'ns podem queixar: tenim bastanta abundancia de miseria, y ara 'l gòbern nos ha promès que aviat s' aumentarán las contribucions.

Es molt possible que ho cumpleixi, perque un dels principals es l' indio Macatxo, aquell que ja 'ns va fer felissos un' altra vegada.

Al menos las veus son aquestas, y 'ls de las caixas de morts están bastant animats en la creencia de que 's prepara per ells una bona tungada.

Uns dels assumptos que ocupan també bastant la

atenció del públic, es un cert projecte de casament entre dugas criatures.

No sè com hi ha personas que tenen humor pera idearse semblants gatuperis. Si 'ls cossos grans, que 's casan ab tot lo seu coneixement y hasta de vegades després d' haver apamat la cosa, se n' empenedeixen al cap de vuyt dias, ¿qué han de fer dugas criatures que ara venen al món, y que totas juntas no fan tant bullo com en Tort y Martorell?

Y s' ha de pensar també 'ls preus á qu' están los aliments y lo carots que van los pisos.

De totes maneres, no es que jo hi tingui res que dir; si 's volen casar que 's casin y tal dia farà un any.... ¡Tant mateix no haig de pagar lo gasto ni 'm deurán convidar á casament!

Una noticia y acabo. Aquest dia varem tenir lo sentiment d' acompanyar al manicomi de Sant Noy al apreciat diarista senyor Maña y Frappé, que somogut per las novetats de la temporada, se 'ns ha tornat completament tarumba. ¡Pobre home!

Expressions á qui preguntí per mi y disposí com sempre del seu atent y S. S. Q. B. S. M.

TASTICH-FAN.

UNA de las dos caricaturas que publicuem en lo present número, la que 's refereix á la qüestió de las Carolinas, no es enterament nostra. Está inspirada ab una que va publicar un periódich alemany, l' *Ulk*, apenas va coneixe 'l resultat de la decisió del Papa.

Aixís sabrán lo que 'ls alemanys pensan del gran negoci qu' hem fet los espanyols.

Lo canonge magistral de Santiago, al predicar en los funerals de D. Alfonso, que van celebrarse en aquella ciutat, demaná «á la divina providencia que perdonés los *deslissos* de l' inexperta juventut del egregi difunt.»

Y després afegí:

«Desdixada reina gobernadora que ha comés l' error de cridar á sos consells, als homes que han atentat contra la religió dels espanyols, que han sitiats per fam als ministres del altar, que han elevat á lley del país aqueix neando y abominable concubinat anomenat matrimoni civil y no han dat encara la més petita mostra de arrepeniment.»

Aixís cantan ja 'ls verdums de la religió católica, apostólica, carlista.

Y en Sagasta molt satisfet los hi paga l' escayola.

¡Qui hagués pogut assistir als funerals de D. Alfonso sense rebre empentas ni trepitjadas!

La festa va ser de gran espectacle y á tot gasto. ¡Figúriase! Segons diuen costará cinquanta mil duros.

Gran decoració: més de trenta bisbes, que aixó no 's véu ni á l' acte primer de l' *Africana*, y cantant las pessas que per torn los hi corresponia en Verger y en Gayarre.

La concurrència va estar á punt de rompre en picament de mans.

¡Quina devoció! ¡Y l' animeta de D. Alfonso, quin alivio!

Per supuesto, van assistir al acte tots los embaixadors que á Madrid se trobavan.

Y per cert que l' embaixador turch va entrar á l' iglesia ab casquet, ab lo casquet al cap va estarse durant tota la cerimonia, y ni quan van alsar l' hostia va venirli l' idea d' ajenollarse.

Lo mateix va fer l' embaixador xino.

Y lo mateix van fer los bisbes... Sempre ab la mitra encasquetada.

Y are expliquinme si ho saben, per quin motiu á la iglesia han de ser iguals los bisbes, los turchs y 'ls xinos.

Profecias:

Segons en Romero Robledo, en Cánovas acabarà per ferse carlista.

Segons en Cánovas, en Romero Robledo acabarà per proclamar lo cantó d' Antequera.

¿Será cert lo que anuncian?

L' únich que pot dirse avuy es que ningú coneix tant á n' en Cánovas com en Romero Robledo, ni ningú coneix tant á n' en Romero Robledo com en Cánovas.

Sembla que molts dels embaixadors que assistiren al funeral del rey, van fer declaracions favorables á l' existencia de la monarquia á Espanya.

Vamos, ja podem dormir tranquils.

Pero dormim sempre ab un ull obert y recordém que

precisament quan Alemania parlava més de protegir la monarquia de D. Alfonso, era quan s' estava apoderant de las islas Carolinas.

Se diu que 'ls carlins pendrán part activa en las próximas eleccions de diputats á Còrts.

Que aixó fassan no ha de ser pel país cap inconvenient, molt al contrari: dintre de la lley hi cab tothom.

Pero es necessari que las mans que agafin una paqueta electoral, renunciïn per sempre més á pendre 'l trabuch y á corre aventuras.

Lo qual ho considero ben difícil, per una raó molt senzilla: «La fiera siempre tira al monte.»

Lo bisbe Catalá ha visitat á n' en Moret, intercedint per la industria espanyola.

Y sembla qu' en Moret li ha contestat que no 's farà res sense escoltar als industrials catalans.

Com sempre: se 'ls escoltará; pero no se 'ls atendra... y á última hora 's cridara al bisbe de Barcelona perque 'ls donga la extremaunció.

Dimecres van inaugurarse á *Novedats* las funcions de l' Associació de Autors catalans estrenantse 'l drama de D. Pere Anton Torres *Lo Combat de Trafalgar* que va tenir un gran éxit. Es una de las obras més ben escrites del teatro catalá y está plena d' interés. Contribuí al éxit l' execució esmerada á carrech de la companyia que dirigeix lo Sr. Tutau. Los amants de l' escena catalana están d' enhorabona. L' obra ha sigut impresa y 's ven á vuit rals en la llibreria de Lopez.

¡Vaja, no dirán mal del govern, per qüestió d' economias!

De una revolada acaban de treure dels ministeris á no sè quants temporers, estolviantse no sè quantas pessetas cada dia.

Pero en cambi, ha aumentat considerablement lo sou dels gobernadors.

Aixís s' han de fer las cosas.

Las cosas ben repartidas fan goig á tothom; pero 'ls gobernadors ben grassos y lluhents, encare 'n fan més.

CARTAS DE FORA.—Una frase de un sermó pronunciat pel rector de Teyá: «Martí Lutero sigué un dels primers qu' ensenyá 'l camí de la corrupció. Are 'n tenim dos més, en Castelar y en Pi y Margall, blasfemos de Déu y de la religió.» Hi ha rectors tant poca soltas que qualsevol diria que 'l vi de las canadellas los fá mal.

... ¡Y 'l de Teyá? En vigíllas de la festa major vá dirigirlos un sermó als seus feligresos, recomanantlos ¿qué dirian? Res: que no s' *enfitesin*, (paraules textuales.)

—Si en Zola vol fer novelas ben realistas no té més que un remey: recorre las iglesias de Catalunya.

DESAFÍO DEL HÚSAR.

IMITACIÓ.

«Si tens tant gran l' esperit, Anonet, com la casaca y sabs tant de guerrear com de deixá anar paraulas; si xillas tan davant meu com quan jo giro la espatlla y tens cor per disputar com per inventarte fábulas; si aixís com sabs donar *thés*, sabs també donar castanyas y tens pit per sostenir los enredos que tú 't tramas; si has après de ser valent com has après de darte ayre y ets tan duret de pelar com per tot Madrid escampas; si la trassota que tens en fer versos curts de camas la tens també per desviar los cops de la méva grapa; si ets tant aixerit per mi com per enganyá á en Sagasta y 't creus que ab mí podrás fer lo que has fet ab aquest plaga; si, en fi, es vritat que te 'n rius de las mévas ameassas y fas brometa ab los teus dihent que soch un pela-canyas, que no més t' hi ocasionat mal-de-caps y ensopegadas, y que, si á tú 't vé 'l rampell, me farás baixar la cara... á veure, guerro andalús, com surts aquí á defensarte, trayentme tots los drapets que tú suposas que 't guardas y descapiellant aviat lo fil de las tevas cábalas. Si no gosas sortir sol, com ho está 'l pollo desde ara, porta alguns coneguts teus, en Collantes, en Miranda, en Silvela, l' Escobar y 'ls que á tú 't dongui la gana, perque t' ajudin un xich á deturar las trompadas,

y cullin los teus trossets quan me cansí d' estobarta. Que 'ls conservadors com cal no arman tantas saragatas, ni abandonan lo poder per regalarlo á n' als altres, ni diuen mal dels xicots que saben tant de fer trampas, o'en tot cas, ho diuen baix, sense ferho escampar massa, evitant que 'ls enemichs sápigán las nostras faltas. Pero ja que has comensat, vina y sentiras com canta lo qui ha callat fins avuy perque tenia esperansa de que fariam las paus y seguiriam com antes.»

Aixó l' *húsar-pollo* escriu ab tal furia y ab tal rabia, que á cada lletra que fa cau un bossí de la casa. Y cridant un patje seu, —en Fustagueras, que acaba de fregarli 'l menjador.— li diu: «Posat las sabatas que ahir vespre 't vaig comprar, y la méva americana, y vé's á casa l' Anton, entrégali aquesta carta, y al mateix temps li dirás que 's prepari la badana, perque l' espero al Congrés disposat á fer desgracias.»

G. GUMA.

UN ALTRE MIRACLE.

o 's recordan de aquella escaparata y aquella famosa imatge que llavors dels embarchs de 'n Camacho, va doná 'l *Diluvi*, per respondre del pago de la contribució?

Embargada per la comissió de apremis, y al cap de algun temps venuda á pública subasta, al últim—no sè si en calitat de dipòsit ó com á propietat efectiva—va aná á raure en poder de una persona molt coneguda á Barcelona 'l meu amic Francisco Riba y Lladó li fa la vida á casa seva.

Donchs bè, tres ó quatre dias endarrera, vaig trobar á lo Francisquet que anava corrent per la Rambla, ab los ulls extraviats y la cara descomposta. Sorprés de veure'l en aquell estat vaig empendre'l:

—Francisquet.

—Hola xich.

—Guay... ¡quina cara fast! ¿Qué no 't trobas bè?

—Perfectament... (Petita pausa.) Pero bah, á tú ja 't ho puch dir. ¿Sabs l' imatge del *Diluvi*? La tinch á casa, y fa dos dias que súa.

—¡Que dius home!

—Si noy: la segona edició de la imatge de Sant Agustí... Unas gotas com sigrons.

—Pero ¡tú n' estás segur?

—Tant segur, que si vols arribarte fins á casa, tú mateix ho podrás veure.

En efecte, vaig acompanyarlo á casa seva, y era veritat: la imatge suava. Tenia las vestiduras enganxadas al cos, y tant empapadas las pañillas que de cada una li sortia un rajoli d' aygua com si acabès de pendre un bany. En fi, un miracle, un verdader prodigi.

Jo estava assombrat.

Lo Francisquet va quadrarse, mirantme fit á fit.

Al cap de una estoneta va dirme:

—¿Qué farias tú al meu puesto? Jo pensava comunicarho al *sinjó bisbe*.

—No t' ho aconsello. En primer lloch, lo bisbe are es á Madrid ab motiu dels funerals del rey... y després aquesta imatge, encare que fassa miracles—que mirale es y molt gros aixó de posarse á suar ab aquest fret... Y á propòsit ¿ja has probat si obrint lo balcó?...

—Si xiquet, tot lo que vulgas... Fins l' hi treta de nit á la serena y per xo suava com si tal cosa... ¡Quan te dich que aixó es un miracle dels més grossos, y que 'l *sinjó bisbe* hi té que veure!...

—Pero home ¿que hi farà 'l bisbe? L' imatge aquesta no es benehida, ni consagrada... Y després, encare que ho fós... Lo senyor Catalá es un mano que la sab molt llarga y fugirá 'l cos, nombrant una comissió de metjes, injinyers y homes científichs, que farán com ab la verge de Sant Agustí, 's quedarán ab lo dictamen á la butxaca y després los incréduls dirán que aixó que raja es oli y que tú ets un farsant. ¿Me vols creure á mí?... Envía un recado al president del Circul constitucional, que fassa 'l favor de arribarse... Ell tal vegada podrà donarnos alguna llum.

—Bèn pensat.

—Alsa, cuyta: es un quart de cinch, are li trobarán. Y en efecte lo Francisquet va enviar un criat al Casino de la Plassa Real.

Vint minuts després estava de tornada.

—M' han dit que D. Francisco no pot venir, digué 'l criat, perque en aquest moment acaba de rebre un telégrama nombrantlo alcalde y se 'n va á cala ciutat

à pendre possessió del càrrech. Diu que quan deixi de se arcalde, si se'n recorda, ja passará, que fins allavors té molta feyna.

Fosqujava. La sala de ca'n Riba y Lledó estava entre dos llustres, y no se si serà ilusió ó qué; pero va semblarme que l'imatje somreya, 's movia, alsava 'ls brassos, s' escorria las patillas y s' espolsava la roba...

—¡Cuyta Francisquet, porta llum! vaig cridar. Y lo Francisquet va corre á buscá 'l quinqué. Pero l'imatje estava inmóvil, sèria, estirada, ab la panxa proeminent y la cara satisfeta y lluhenta com una bufeta de llart. Ja no suava.

Llavors vaig explicarmho tot. Fins aquell precís moment la incertitut de si li darian ó no li darian la vara, havia estat fenla suar de angunia.

P. DEL O.

L Resúmen y uns quants esquerrans de última fila no poden consolarse ni perdonarán may á n' en Lopez Dominguez que hi haja individuos del partit que acceptin turró de 'n Sagasta.

Y están en aquest punt tan decidits, que, segons diuhen, formarán l' esguerra de la esguerra.

¡Pobrets! L' esguerra de l' esguerra es lo dit xich. ¿Y qu' es lo que podran alsar ab lo dich xich? Res enterament, ni una cullereta de pendre café.

Després de las conferèncias ab en Sagasta, va rebre 's un telégrama dihent que havia hagut de ficase costipat al llit.

¿Costipat y marejat? General: hi ha tranguls que donan rodaments de cap.

Molt se parla aquests dias de la fusió de dugas ramas.

Un pagés deya: —Ay, ay, si ho entech que 'm rusteixin. Jo las ramas las tiro al foch; pero si son fortas, dretas y de bona fusta, las pelo y 'n faig bastons.

Y bè ¿cóm quedém, s' está morint ó está bè? La primera noticia era de qu' estava agonitzant de una tuberculosis á la gorja. Res, una tuberculosis hungárica.

Després van dir que no tenia res, per alló, sens dupte, de que «mala herba may mor'».

Are 's diu que no 's mou del quarto péu ni cama, qu' es impossible veure 'l, y que tant prompte sabrem qu' es enterrat, sense que se 'ns haja dit siquiera que s' haja mort.

Vol morir á l' última moda.

Alguns carlins, alarmats, van enviar telégramas á Viena per enterarse del estat del rey de las húngaras.

La resposta que van rebre diu aixis: «El Señor está perfectamente bien.—Melgar.» Li diuhen el Señor.... Ja té rahó 'l ditxo: «De porch y de senyor....»

Los conservadors pintats per si mateixos. Haventse de reelegir la Junta del cassino que tenen á Madrid, y veyétselas en Romero mal paradas va ficarhi de cop una fornada de 200 socios per guanyar la presidencia.

Los canovistas van retirarse protestant. Ells sempre 'ls mateixos homes. Tractantse de traficas electorals, las mans se 'ls n' hi van sense donarse 'n compte. Si no poguessen ferne 's moririan d' anyorament.

Lo porvenir d' Espanya. D.ª Maria Cristina está embarassada, y 'ls carlins vigilan, seguint ab emoció 'ls progressos del embrás. Vindrà l' hora del part y llavors sabrem los liberals si hem de morir pudrintnos en una presó ó si 'ns matarán á tiros ó 'ns rostiran dintre de casa. Sempre, segons lo programa dels carlins.

Supósins que D.ª Maria Cristina pareix una nena. Llavors los carlins farán tots los possibles per casar á n' en Jaumet (a) Mama-dits, ab la princesa D.ª Mercé, y 'ns cassaran ab llás. Supósins que pareix un nen. Llavors agafarán lo trabuch, y á la montanya á cassar liberals á tiros. Ells tenen solucions per tots los cassos. La pau ó la guerra: la tranquilat ó 'l desordre depenen del sexo d' una criatura que ha de neixe.

Escoltin, ¿y si D.ª Maria Cristina té bassonada? ¡Horrorisa pensarhi!

A Madrid, á Zaragossa y altres punts circulan monedas de coure ab lo busto del rey de las húngaras. Y ningú las vol. Y ca han de voler! Lo rey de las húngaras no pot passar ni en forma de xavo.

La viuda del general Serrano ha regalat al seu nebot Lopez Dominguez lo barret apuntat que usava 'l Duch de la Torre.

¿Qué 'n farà are d' aquest barret? ¿Qué volen que 'n fassa! Si arriba á aceptar las proposicions de 'n Sagasta, no li queda més que un remey: lligarlo al capdemunt de una canya y ferhi volá als coloms.

Preparinse pèl dia 28 de desembre. Dia ab que ab motiu de l' elecció de mesa 's donará la gran batalla entre 'ls artillers de 'n Cánovas y 'ls húsars de 'n Romero.

Es aquesta una fetxa tant solemne, que vaig á marcarla al calendari. ¡Calla! ¡Qué veig! 28 de diciembre: Los santos inocentes.

—Se parla molt de un casament. —¿Lo casament de la princesa Mercé ab lo fill del rey del As d' Oros? —No, un altre. 'L casament del País ab la República.

El Globo fa notar una cosa qu' es verdaderament notable.

¿Qui es avuy lo rey d' Espanya? «La Gaceta, guarda inexplicable silenci sobre un punt tant essencial.»

Lo rey d' Espanya es lo feto que s' está formant dintre del ventre de la regenta.

¿Y si neix dona? Llavors haurá deixat de reinat en lo punt mateix de neixe.

Y afegeix *El Globo*: «En la cronologia dels reys d' Espanya podrá figurarhi un que h. ja reinat en tota la plenitud de la majestat real, haja percebut la dotació y no haja nascut. Molt estrany es aqueix cas; pero aixis ho vol la legalitat constitucional.»

¿Veritat qu' es curiós?

Recomenant *El Mercantil Valenciano* la unió més estreta á tots los republicans, diu entre otras cosas:

«L' edifici es vell y está á punt de caure per ell tot sol. No 's necessitan demolidors sino obrers laboriosos y artifices inteligents que sápigam construhir ab rapides sobre las ruinas causadas pèl temps y per la naturalesa 'l nou edifici á que puga acullirse la societat espanyola per desarrollar en pau sos interessos morals y materials.»

Are consli que nosaltres ja estém fent lo morter.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Car-pe-ta.
2. ACENTIGRAFO.—Es-cassa-Escassa.
3. CONVERSA.—Rosa-Pasqua-Tremp.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Cornellá de Llobregat.
5. GEROGLIFICH.—Com més ases més potas.

Han endavinat las cinch solucions los ciutadans J. S. y P. y Carmeta y Erminia, 4, Pepito Cunill de Guix, R. y T. Patillassas y J. M. Bernis, y 2 no més, Joseph Abril.

XARADA.

—Ola Total. ¿Y are ahont vás? —¿Ahont? De una quart-segona estich corrent al detrás tot avuy per Barcelona. —¿Qu' es molt segona-primerá? —¿Si n' es. . preguntas... si n' es!... Com sa primera-tercera no n' has vist al món cap més.

J. ESCOFET.

ANAGRAMA.

Lo méu tot fou tot d' ahí y no sé per quina causa un grá en lo tot me sortí.

NOY DE LA DIDA.

CONVERSA.

—Ahont t' has ficat Tusell en tot aquest temps que no se t' ha vist?

—Es que hi estat malalt, y además he tingut de anar á la fábrica.

—¿Ahont la tens?

—Al poble que tú has dit.

T. ROMPA.

TRENCA-CLOSCAS.
LA TERESA LI DOL.

Formar ab aquestas llettras lo nom de una comedia catalana.

UN LLEPA-FILS.

GEROGLIFICH.

X
K K
O
K R X
I

CIUTADÁ PACO.

IMPORTANT

Haventse agotat la primera edició del *Almanach de la Campana de Gracia*, dilluns quedarà á la venta la segona y se servirán las demandas dels nostres corresponsals.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans D. Bartrina y C., Angel Esperansa, Joseph Abril, N. Castelló y M., Un que té dos quas, Paco No-llores, Kolki, Boneto, E. Camillo, J. Font, M. Morell y Nineta Freda: Lo que 'ns envian aquesta semana no 'ns serveix.

Ciutadans J. M.ª Bernis, R. y T. Patillassas, Carmeta y Erminia, J. S. y P., Un de la Vall d' Aran, Un Guindilla, Pepet d' Esplugas, J. Staransa, Francisco y Peret, C. Clarion y ePpito Conill de Guix: Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadá Gori Melig: Falta la solució á lo que envia.—J. Baucells Prat: Està molt bé.—Pepet del Carril: S' equivoca de mitj á mitj: podém equivocarnos que tothom hi está subjecte; pero no tenim simpatias, ni antipatias. La poesia que cita estava composta; pero per excés d' original varem tenir que sacrificarla. Respecte á la sequedat de las respuestas, aixó 's deú á que la correspondencia, per forsa ha de ser concisa.—J. P. (Calaf): La noticia que 'ns dona es massa personal.—Mots: Los versos resultan molt vulgars.—Tullimundi: Y 'ls de vosté son massa serios y no revelan facilitat.—S. U. S. T.: L' articlet no va, 'ls epigramas si. A la pregunta que 'ns fa li responem: si senyor.—J. Vernet: La poesia es massa realista.—F. C. Calaf: No podém ocuparnos de lo que 's diu ó deixa de dirse en los cafés: son questions massa petites per ser tractadas en la premsa.—Ciutadans F. M. (Teya) y J. G. (Malgrat): Quedan complacuts.

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

PER L' ANY 1886.

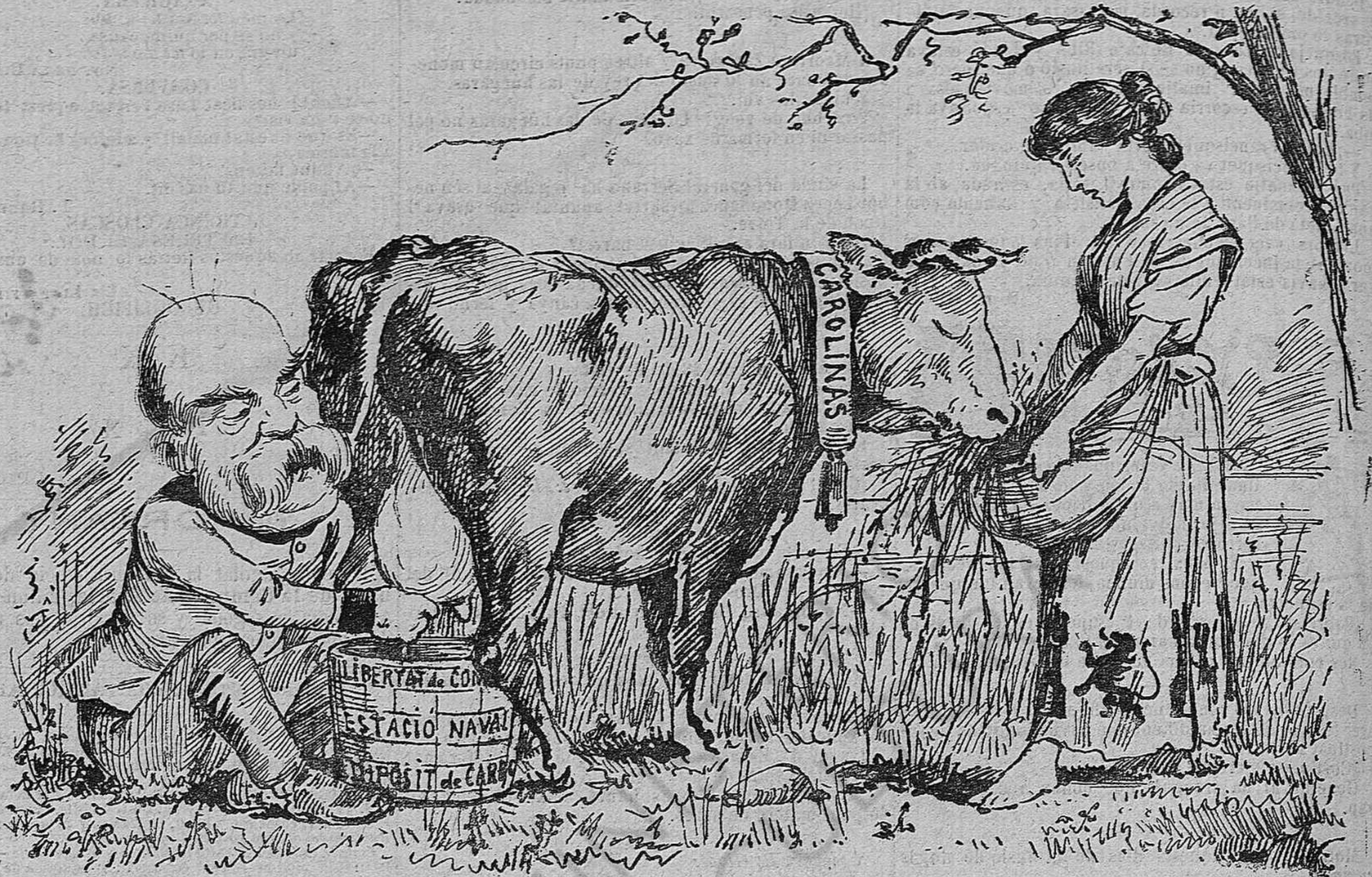
Ilustrat pèls notables caricaturistas Srs. MOLINÉ y PELLICER.

Conté treballs literaris d' importancia, ab més material que un gros volum, multitud de caricaturas, quatre páginas d' hermosos cromos y ab tot no val més que 2 rals.

Se ven per totas las llibrerias, kioscos y corresponsals de LA CAMPANA.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Miró, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

En proba de la condescendencia de Alemania, á Espanya li queda 'l dret de alimentarla y á n' en Bismarck lo dret de munyirla.

FAUST.—ACTE TERCER.

MARGARIDA:—¡Qu' hermós!... En tota la terra
un altra no se 'n veurá
FAUST: —¿Vols dir que caurá l' Esquerra?
MEFISTÓFELES:—L' Esquerra 's dona: ¡caurá!